moga selle põrgo-nou pärrast; agga peagi se mõrtsuka mõtte täitis päwal ja õsel keik temma hinge. Räkis sallajas juttus omma armatseja wasto, et seppa haigus ehk saaks weel terwed aastad selsammal wisil kesta, ja et se läbbi nende maia asjad wimaks ommeti piddid hopis rüppakülleks minnema. Et haige mees ellades terweks saaks, egga sedda ei olleks ei milgi kombel ennam lota. Eks siis sellele, kes ni otsata kauaks waewatud, surm issegi heateggemisseks tulleks arwata, tulgo ka se surma wiis kui tahhes; et lahkuminne agga järsko temmale jouaks. Nattuke arwas siis noor mees ka, et ei olnud muud nou mitte, kui sedda, mis hirmus naene olli wõtnud. Tullewal õõl jubba sedda nou piddi korda sadetama. Mollemad läksid hiljokeste wodi jure, kus waene mees süggawaste maggas. Naene wõttis raud-waija kätte, panni sedda maggaja silma-taguse peäle, ja noor mees löi raske haamriga raud-waija otsani Pea sisse, nenda et teine ei ligund, egga ärkand ennam, waid ühhe jonega surnuks. Sure holega katsid rana-otsa Pea juukstega kinni, et sest ühtegi wälja ei paistuud. Ö ja waikne assi olli maias. Ei ükski wooras silm, kui üksnes kurjateggiad isse, ei olnud tedda mõrtsuka tõõd näinud. Arwasid ommeti nenda, ja ei mõttelnud mitte selle Ainsa peäle, kelle silmad ka keige sallajamma nurga sisse watawad, ja kelle ees ö pimmedus on kui selge pääw. Ei ükski maialiste

egga naabrette hulgast ei pannud mitte immeks, kui neile teisel hommikul teäda anti, et se waene, ni wägga pitkalt pinatud mees minnewal õõl rahholiste olli surnud; waid iggaüks mõtles, et surm tulleks selle willetsajale üsna armo peästmisseks arwata. Ja kui matmisse päwal seppa abbimees kahwatud pallega olli nähha; kui surma-rami ak nenda wabbises, et ei sudand sedda emale kanda, ja kui haua jures wärrises kui hawa lehhed, siis rahwas ütlesid: „Waat kui se noor mees omma ausa lelwa-wannema surma kibbedaste kahhetseb!“ Sai temmale nattuke ennam rahho-meel, siis kui surnud olli hauda mahha pandud, kui õnnistamisse sannad ollid peäl käinud, ja kui matmisse-joot mõda.

Sest et ennamiste keik naabrad peagi sedda noort lesk-naest jubba ollid isseenneses arwanud selle kerme ja tõteggia abbimehhe jäuks, sepärrast ei pandud mitte immeks, kui leinamisse aasta olli üllelläinud, et need kaks said laulatamisse tarwis kirrikus pühha altari ees nähtud, ja et kirriko-õppetaja neile neid sanno ütles: „Mis Jummal on ühtepannud, sedda innimessed ei pea lahhutama“. Agga nende sannade jures se olli, et mollemad, õiete silmaga nähha, kangeste wärrisesid. Ehk mõtlesid se peäle, et ollid minnewal aastal mõrtsuka kaupa lahhutanud sedda, mis Jummal olli ühte pannud. — Iggaüks seäl

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 30